

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

RECEPTAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU SPRE RODIRE SUFLETEASCĂ, SFINȚIRE ȘI VIAȚĂ VEȘNICĂ

DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII

(a Sfinților Părinți de la
Sinodul al VII-lea Ecumenic)

(Pilda semănătorului)

(Rugăciunea lui Iisus)

SF. SFINȚIT MC. LUCIAN,
PREOTUL DIN ANTIOHIA

Pericopa evanghelică din duminica aceasta, și anume cea din Evanghelia după Luca (cap. 8, v. 5-15), ne aduce în atenție una dintre parabolele Mântuitorului Hristos, prima și cea mai cunoscută – Parabola semănătorului, pe care Domnul Iisus a spus-o chiar la începutul propovăduirii Sale, aceasta fiind de altfel și singura pe care o tâlcuiește El Însuși.

Deși parabola aceasta a fost explicată de Mântuitorul Hristos: „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care primesc cu bucurie cuvântul când îl aud, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Iar cea căzută între spini sunt cei care aud, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc întru răbdare” (Luca 8, 11-15), exegeții biblici vin cu unele detalii. Ei spun că semănătorul adus în discuția parabolei este Însuși Hristos, iar sămânța aruncată este cuvântul lui Dumnezeu, având făgăduința vieții de acum și a celei ce va să vină (cf. 1 Timotei 4, 8). Pământul în care s-a semănat este sufletul omului, rodnicia acestui suflet fiind diferită, întocmai celor patru feluri de pământuri din parabolă.

Pilda aceasta, a semănătorului, constituie, într-un fel, o atenționare, un ajutor esențial pentru ieșirea din nerodire, pentru îmbunătățirea receptivității, pentru creșterea launtrică. Din acest motiv, Mântuitorul Hristos o încheie oarecum abrupt, dar, în același timp, provocator, strigând: „Cine are urechi de auzit să audă!” (Luca 8, 8).

Deci, finalitatea semănătorului depinde în mare măsură de pământul care primește semințele în sânul lui, de sinergia sau colaborarea divino-omenescă, acel „etern dialog al iubirii dintre om și Creatorul Său”, cum frumos îl numea părintele Dumitru Stăniloae. Cuvântul lui Dumnezeu sporește

când pritorul său îi iese în întâmpinare cu sufletul pregătit, însetat de cunoaștere și credință și când conlucrează cu Acesta.

Nu întâmplător, „pământul cel bun” a fost lăsat la urmă în prezentarea Mântuitorului Hristos. El are în sine puterea de a răscumpăra nerodnicia celorlalte categorii de sol, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu, care este izvorul vieții, lucrează în orice împrejurare, iar izvorul nu se astupă niciodată, chiar dacă răul aduce adesea uscăciune și necurăție.

Lecturând și tâlcuind textul acestei parabole, rămânem cu acest gând, cu această învățătură, anume că Fiul Veșnic al Părintelui Ceresc, Cuvântul Cel prin care toate s-au făcut, cum auzim citindu-se la Evanghelia din ziua de Paști, seamănă peste lume, peste suflete, peste inimi, învățătura mântuitoare prin care se deschide calea Împărăției Cerurilor.

Cuvântul este semănat în inimă, aceasta se spune în parabolă, că „cei care sunt cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare” (Luca 8, 15), aceia sunt cei vrednici, pământul cel bun.

Iar la primi cuvântul în inimă înseamnă, desigur, a-i înțelege semnificația profundă, mântuitoare și a-l face să rodească.

În concluzie, aceasta este de fapt principalul mesaj al pericopei evanghelice de astăzi, al Parabolei Semănătorului, să primim învățătura Evanghelistei Mântuitorului Hristos cu inimă curată și bună și să aducem rod întru răbdare, sporind faptele noastre bune, credința și dragostea și identificând momentele, oamenii și ocaziile cele mai potrivite pentru transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu mai departe.

Așa că, oriunde ne-am afla – lângă drum, pe piatră, între spini sau chiar în pământul cel bun – se cuvine să ne ascuțim auzul interior pentru cuvintele curate ale Domnului (Psalmi 12, 6) și să primim, cu toată deschiderea, în sufletul și inima noastră, sămânța Cuvântului lui Dumnezeu, care să rodească în noi roadele bunătății, ale dreptății și ale dragostei, prin care să ne învrednicim a dobândi viața cea veșnică în Raiul lui Dumnezeu, pregătit pentru cei drești, iubitori și buni. Amin! ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SFINȚII MĂRTURISITORI DIN ARDEAL, MODELE DE STATORNICIE ÎN CREDINȚĂ

Istoria românilor și a Ortodoxiei în Ardeal a cunoscut multe pagini negre, căci stăpânirile ce s-au succedat aici i-au considerat pe români inferiori, iar credința și drepturile lor au fost, dacă nu interzise sau limitate, în cel mai bun caz - pentru o vreme - doar tolerate. Mulți mărturisitori și apărători ai credinței străbune au trecut prin persecuții, temnițe, chinuri și chiar moarte martirică. Pe unii îi știm, pe alții nu i-am cunoscut, căci vremurile au așternut, nemeritat, uitarea peste numele lor. Alții, la vremea cuvenită, au fost canonizați.

După Reforma protestantă din secolul al XVI-lea, Biserica romano-catolică a pierdut milioane de credincioși, care au aderat la luteranism, calvinism și anglicanism. În aceasta conjunctură nefavorabilă, Biserica Romei a încercat o acțiune de refacere a pozițiilor pierdute, prin convertirea unor credincioși din diferite țări și Biserici din Răsăritul Europei și Orientul Apropiat – care treceau pe atunci printr-o perioadă critică sub raport național, politic și economic – dar pe aceeași cale greșită a impunerii primatului papal. În vederea realizării acestui obiectiv, Biserica apuseană s-a folosit de ordinul călugărilor iezuiți, înființat în 1540 de fostul ofițer spaniol Ignațiu de Loyola, care vor contribui la convertirea unor ortodocși, mai ales prin școlile îndrumate de ei. Iezuiții au lucrat însă și pentru trecerea în masă la Biserica Romei a unor popoare ortodoxe aflate între granițele unor state catolice. Pentru început nu a impus o catolicizare totală a acestor credincioși, ci s-a căutat o soluție de compromis, prin acceptarea parțială de către ortodocși a unor dogme catolice, dar cu păstrarea integrală a ritului sau a cultului bizantin (grec).

Prima „unire” de acest fel a fost realizată la Brest (azi în Bielorusia) în 1596, când o parte din clerul, nobilimea și credincioșii ucraineni din regatul polon catolic au acceptat unirea cu Biserica Romei. Acest act a dus la multe tulburări în rândul ucrainenilor, cu martirizarea unor ierarhi, preoți și credincioși, cu răpiri de biserici ortodoxe și alte abuzuri. Sub aceleași presiuni ale nobilimii catolice și ale iezuiților a avut loc și „unirea” de la Muncaci (azi Mukacevo, în Ucraina), din 1646, a rutenilor din Ucraina subcarpatică. Încercări sporadice de atragere a unor credincioși ortodocși la uniație au avut loc

în Serbia, Bosnia, Herțegovina, în Siria și Țara Sfântă, dar și a unor credincioși din așa-numitele „Biserici orientale” din Siria și Egipt, toate ducând la tulburări, la dezbinări, la lupte între frați, chiar și la deznaționalizarea unora dintre ei. Deși inițial s-a promis noilor uniți că se va păstra nealterat ritul bizantin, totuși, cu timpul, s-a încercat o catolicizare treptată, care avea ca scop final asimilarea totală a credincioșilor ortodocși și „vechi orientali” în catolicism.

Uniația a reprezentat fenomenul încercării de a-i atrage pe românii ortodocși din Transilvania la unirea cu Biserica Romei, fenomen ce avea un dublu scop: pe de o parte, sporirea numărului de credincioși catolici și creșterea influenței reprezentanților catolici în Dieta transilvană; pe de altă parte, ruperea legăturilor dintre românii transilvăneni și cei ortodocși din Țara Românească și Moldova. Acest proces, al cărui nucleu a avut loc între 1698 și 1701, dar ale cărui ecouri s-au extins și în deceniile următoare, a fost facilitat de transformarea Transilvaniei în principat, aflat sub protecția regimului austriac al Imperiului Habsburgic.

Pe de altă parte, diploma împăratului Leopold I, din 1691, confirma privilegiile a trei națiuni și drepturile a patru religii recepte care coabitau în principat, românii ortodocși, deși majoritari, fiind excluși din ambele grupuri. Prin uniație, însă, românii și mai ales clericilor ortodocși li se promiteau privilegiile și scutiri de taxe similare cu cele ale preoților catolici, favorizați de noul regim. Cu toate că acest fenomen a avut loc progresiv și a fost de multe ori impus prin mijloace necinstite (amenințări sau acte dovedite false), situația clerului care a acceptat uniația a rămas practic neschimbată, în timp ce

credincioșii ortodocși și preoții lor au avut tot mai mult de suferit prin persecuții, confiscarea locașurilor de cult, noi taxe și amenzi și obligația de a-i întreține și pe clericii care acceptaseră unirea.

Actul oficial politic de atestare a Bisericii unite din Ardeal, recte a Eparhiei greco-catolice, a fost emis de împăratul Leopold I, prin Diploma sa din 19 Martie 1701.

După momentul nefericit din 1701 din Transilvania și neîndeplinirea promisiunilor făcute în cele două diplome ale împăratului Leopold I, clerul și poporul român de aici a rămas în starea nefericită de până atunci, tolerați și lipsiți de drepturi în propria țară. Dându-și seama că cele promise nu sunt decât vorbe amăgitoare și că sunt amenințați să-și piardă „legea” strămoșească, la scurt timp după instalarea lui Atanasie Anghel ca episcop unit a început lupta pentru apărarea Ortodoxiei. Această luptă a durat ani de-a rândul, fiind purtată cu mult curaj și stăruință de preoții și credincioșii ei deopotrivă, înfruntând bătăi, închisoare și chiar moarte mucenicească. Astfel, deși erau majoritari, românii ortodocși de aici nu aveau nici un drept sau privilegiu, iar credința ortodoxă nu era receptă.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion Sarai

Originar din Bosnia – după unii sârb, după alții vlah sau român – Nicolae Sarai-Turcia (Cojocar) avea în 1744 vârsta de 30 de ani. Tuns în monahism în Măn. Sf. Sava de către Patriarhul Ierusalimului, în 1738, primind numele de Visarion, ajunge în Athos, iar apoi se întoarce în Serbia.

În ianuarie 1744, venind în Banat, iar apoi în Transilvania, începe lupta pentru apărarea Ortodoxiei. Sf. Visarion și-a început propovăduirea în Lipova, apoi pleacă spre Mărginimea Sibiului.

Pretutindeni era întâmpinat de mii de credincioși, se trăgeau clopotele bisericilor în satele prin care trecea. Prin cuvintele sale a mobilizat mulțimile, arătându-le că prin unire li se schimbă credința, îndemnând pe credincioși să alunge preoții uniți și să păstreze rânduielile ortodoxe. Efectul predicilor sale a fost uluitor. În Marghinea Sibiului, Sf. Visarion a reușit să întărească în credința cea dreaptă pe credincioșii de aici, care au devenit mai apoi cei mai înflăcărați apărători ai Ortodoxiei. În drum spre Sibiu a fost prins, interogată și înțemnițat. A fost trimis la închisoarea din Deva, apoi la Timișoara, Osiek și Raab, iar la sfârșit în feroasa temniță de la Kufstein, unde se crede că a și murit ca sfânt mărturisitor.

Revoluția declanșată de Visarion deschide seria revoluțiilor național-bisericești, ce vor mistui pacea și liniștea stăpânilor Ardealului românesc de-a lungul întregului secol al XVIII-lea. Succesul extraordinar al predicii lui Visarion inspiră acțiunile entuziaste ale neînfricților preoți Cosma din Deal, Ion din Răchită, Oprea din Săliște, a lui Ioan din Gales și Ioan din Aciliu, a călugărilor Nicodim și Sofronie, a strălucitului vizionar, țaranul martir Oprea Miclăuș și a altor zeci și sute de preoți, călugări, țărani care, la fel ca în epoca persecuțiilor primare, au îndurat, cu curajul sfinților și martirilor, loviri, bătaii, schingiuri, temniță, moarte pentru Ortodoxia lor străbună, pe care au refuzat să o abjure.

Sfântul Mucenic Oprea și Sfântul Preot Mărturisitor Moise

Sf. Mc. Oprea Miclăuș din Săliște a efectuat, împreună cu alți credincioși, trei călătorii până la Curtea din Viena, cu scopul de a prezenta memorii care ilustrau starea și dorința românilor din zonă de a rămâne în vechea lor credință. Cele trei călătorii au avut loc în 1748, 1749 și 1752. În urma celei dintâi, românilor li s-a cerut să se întoarcă acasă cu promisiunea soluționării doleanțelor acestora, însă hotărârile mult așteptate au fost amânate, timp în care autoritățile au reușit să aresteze persoanele implicate, mai puțin pe Oprea și pe opt preoți ortodocși. În cea de-a doua călătorie, însoțit de alte patru persoane, acesta prezintă două petiții, însă e nevoit să se întoarcă după un refuz direct de a primi ajutor. În 1752, un nou memoriu este redactat, iar Oprea Miclăuș, împreună cu preotul Moise Măcinic, sunt însărcinați să îl ducă la Viena. Aceștia sunt primiți de împărăteasa Maria Tereza și de cancelarul Kaunitz, care, însă, își pierde răbdarea și îi aruncă în temniță. Un interogatoriu din 14 aprilie 1752 ne descoperă cum preotul Moise fusese închis și înainte, în Sibiu, timp de 17 luni, pentru simplul motiv de a fi fost hirotonit

în Țara Românească.

Cei doi pățimesc în îngrozitoarea temniță de la Kufstein, acolo unde, după numeroase încercări, se săvârșesc în dreapta credință la date necunoscute.

Sfântul Preot Mărturisitor Ioan din Gales

Acesta a fost hirotonit în Țara Românească, în lipsa unui episcop ortodox în Transilvania. S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața încercărilor autorităților habsburgice de a impune unirea cu Biserica papală. În anul 1756 a fost arestat și dus în lanțuri la Sibiu. Împărăteasa Maria Tereza a dat ordin să fie dus în închisoarea cetății Deva, urmând să fie reținut acolo până la moarte. Dar, spre sfârșitul anului următor a fost dus sub aspră pază militară la închisoarea de la Graz, în Austria. Un cronicar brașovean, Radu Duma, scria că în anul 1776, câțiva negustori din Brașov l-au cercetat în închisoare, mărturisindu-le că „mai bine va muri acolo, decât să-și lase credința strămoșească”.

Mai târziu a fost mutat în închisoarea din Kufstein, unde își sfârșiseră viața și alți doi mărturisitori și mucenici ai Ortodoxiei transilvane. În anul 1780 un alt înțemnițat de aici, sârbul Ghenadie Vasici, a reușit să trimită o scrisoare împărătesei Ecaterina a II-a și Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse, prin care ruga să se intervină pentru eliberarea lui.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

Preot de mir în satul Cioara, se călugărește la Măn. Cozia, după care se întoarce în locurile natale, unde ridică un schit. După ce autoritățile îl demolează, începe lupta împotriva asupririi sub forma unei revolte, pe care însă se străduiește să o mențină pașnică. Închis de două ori, începând cu 1759, la Bobâlna și Abrud,

este eliberat de fiecare dată în urma răscoalei a sute de țărani sau a temerii autorităților față de o revoltă a moșilor.

Prima sa mare realizare o constituie convocarea unei adunări a preoților și credincioșilor la Zlatna, în Munții Apuseni, în 10 august 1760. Mișcarea lui a fost extinsă și în alte zone din Transilvania, astfel încât, în fața presiunii puse de toți românii implicați, împărăteasa Maria Tereza a fost nevoită să accepte o parte din hotărârile acestor adunări, dintre care cea mai însemnată a reprezentat-o sinodul de la Alba Iulia din 14-18 februarie 1761. În urma acestuia, sub supravegherea generalului Adolf von Bucow, în Transilvania au fost puse în aplicare unele din măsurile solicitate prin hotărârile sinodului, cea mai de seamă fiind aducerea Episcopului ortodox sârb Dionisie Novacovici. Tot în cadrul acestui sinod s-au luat decizii pentru a revitalizeza viața duhovnicească a preoților și credincioșilor ortodocși. Sosirea unui episcop ortodox în Transilvania și părăsirea uniției de către zeci de sate românești au reprezentat punctul culminant al activității Sfântului Sofronie. Îndeplinindu-și chemarea, acesta a plecat în Țara Românească, acolo unde a și trecut la cele veșnice.

Cuv. Visarion Sarai și Sofronie de la Cioara și mucenicul Oprea Miclăuș au fost canonizați în urma ședinței solemne a Sfântului Sinod din data de 28 februarie 1950. Proclamarea solemnă a canonizării lor a avut loc în Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, la 21 octombrie 1955. Iar ultimii doi din ceata mărturisitorilor ardeleni, preoții Moise Măcinic și Ioan din Gales, au fost canonizați de către Sfântul Sinod în anul 1993, alături de alți sfinți bineplăcuți de Dumnezeu. *(Foto: imagini de la pelerinajul celor din Parohia „Sf. Mărturisitori Ardeleni” din Kufstein, care și-a sărbătorit întâiul hram) ❖*

CÂND UNII SUNT MAI LIBERI DECÂT ALȚII

Un film, catalogat drept documentar, tulbură apele în viața socială, dar mai ales în Biserică, printre credincioși, clerici și ierarhi. Regizorul și scenaristul filmului „Arsenie. Viața de apoi”, Alexandru Solomon, declarat agnostic, și-a propus să-și exprime propria intoleranță față de Biserica Ortodoxă Română și față de „misticismul, ignoranța și credința hipnotică” a creștinilor ortodocși care, în opinia regizorului, dau putere și influență unei instituții de nedorit în viața românilor...

Primă observație, tehnică, pe care aș face-o este aceea că acest film nu este un documentar. Ani de zile regizorul a mers în pelerinaje la Prislop cu camera de filmat în mână, încercând să surprindă comportamentul și cuvintele pelerinilor adevărați. Ne-reușind să adune – în ani de zile! – mărturii care să corespundă viziunii sale, a apelat la o agenție de casting pentru a angaja figuranți în ideea de a pune în scenă tablouri imaginare. Unii dintre figuranți au fost îmbrăcați în călugări și călugărițe, iar Părintele Arsenie Boca a fost interpretat de un figurant îmbrăcat în haine civile, cu un aspect și comportament ieftin, arogant și mai ales nereal. Acest film a costat 500.000 de lei și a fost finanțat din bani publici, fonduri UE și în colaborare cu televiziunea națională.

Și ca să definim mai bine această blasfemie la adresa Părintelui Arsenie Boca, propus spre canonizare, dar mai ales la adresa B.O.R., vom spune că nu este film documentar, căci filmul documentar este producția cinematografică fără actori, realizarea sa bazându-se pe filmarea unor persoane, evenimente, peisaje sau obiecte din realitate. În filmele documentare nu se recurge la puneri în scenă și nu se folosesc decoruri sau costume.

Reputatul regizor Nicolae Mărgineanu, fiu de deținut politic și autorul a numeroase opere artistice despre jertfa românilor în perioada comunistă, inclusiv a unui film despre viața Sfântului Ardealului - Părintele Arsenie Boca, a adresat următoarea Scrisoare Deschisă regizorului Alexandru Solomon:

„Am lucrat împreună, în 1993, la filmul «Privește înainte cu mânie», la care ai semnat imaginea. În 2001, ca producător, te-am ajutat să realizezi docu-drama «Omul cu o mie de ochi», despre reputatul fotograf Iosif Berman. Ți-am urmărit apoi filmele și te-am felicitat pentru «Război pe calea undelor», despre Radio Europa Liberă.

Am văzut de curând filmul «Arsenie. Viața de apoi» și am fost profund decepționat. Nu vorbesc despre calitățile tale ca regizor, ci de atitudinea ta blasfematoare față de Părintele Arsenie Boca,

față de credincioșii lui și față de Biserica Ortodoxă Română.

Am pe birou fotografia Părintelui Arsenie, o am în mașină și o port în suflet. Fac parte dintre cei mulți pe care tu, în filmul tău, îi consideri neevoluați. Mă simt adânc jignit de acest film. Părintele Arsenie Boca este una din cele mai luminoase personalități ale românilor și nu trebuie să fie tratat astfel. Niciun om nu trebuie tratat astfel.

De unde vine aversiunea ta, dorința ta de batjocură față de un sfânt respectat și iubit de o mulțime mare de credincioși și față de Biserica Ortodoxă Română?

Ai fost nedreptățit în România? Nu ai avut condiții să studiezi, să lucrezi ceea ce ai vrut? Ți-au făcut românii vreun rău?

Am aflat că ai mers timp de trei ani în pelerinaje pe urmele Părintelui. Numai cu Fundația «Părintele Arsenie Boca» ai mers în 6 pelerinaje cu pelerini adevărați. Ai încercat să-i provoci, dar nu ai reușit decât să le strici dispoziția evlavioasă. Ai dorit să descoperi ceva compromițător sau provocator la adresa Părintelui Arsenie și nu ai reușit să găsești nimic care să folosească intenției tale.

Și atunci ce ai făcut? Ai apelat la câteva agenții de casting ca să alegi figuranți care să interpreteze grupul tău de «pelerini», cu care să faci propriul tău «pelerinaj». Ce ușor e să manipulezi figuranții plătiți de tine, care fac ceea ce le ceri tu! E ușor să le iei interviuri și să-i lași să spună ce le trece prin minte despre Părintele Arsenie, pentru ca apoi să alegi cu grijă ce vei selecta în film.

Insoțit de mașina cu costume, i-ai costumat în călugări, în maici, le-ai pus măști de lupi sau de oi, ca să pară din comuna primitivă, ba chiar pe unul dintre ei l-ai costumat în Părintele Arsenie Boca,

pentru a-l ridiculiza pe sfânt. Alegerea citatelor din dosarele Securității despre Părinte și punerea lor în discuție cu acești bieți figuranți, nepregătiți pentru un asemenea dialog, fragmentele din emisiuni TV amatoare de senzational, interviurile cu figuranții, în care le oferi șansa să-l defăimeze pe Părintele Arsenie – toate acestea construiesc o minciună prezentată cu nerușinare ca adevăr.

Preziinți acești figuranți ca și cum ar fi pelerini adevărați și îi excluși din film pe adevărații pelerini! Prezența acestor falși credincioși este o minciună și o blasfemie la adresa românilor.

S-au scris în ultimii ani câteva cărți memorabile despre Părintele Arsenie Boca, despre darurile sale duhovnicești, despre caracterul lui neclintit și rezistența sa exemplară în perioada prigoanei comuniste, despre prezența sa în dosarele Securității, cărți foarte bine documentate, care au făcut lumină asupra vieții Părintelui.

Oare nu ar fi trebuit să te documentezi înainte de a te apuca de un astfel de film? Le desconsideri pe toate și arunci cu gunoi în semenii tăi fără să ai un motiv întemeiat. Întregul film este o blasfemie pentru orice creștin. Un sfânt rămâne însă un sfânt, oricâte lături ar arunca vreun răuvoitor.

Să împrști cu noroi e ușor. Mai greu e SĂ FII OM! Nicolae Mărgineanu, regizor” (Maria Buleu) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 OCTOMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.10	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie
Sâmbătă 21.10	De la 22 ³⁰ De la 08 ⁰⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 22.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din Ținutul Gherghesenilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie